

Волфъ. Милостивый Срафе, азъ стовамъ добръ съсъ животъ-тъ си, какъ не е истина, дѣто ви е проклетый Голосъ писалъ, и таквѣзи благоданѣ душѣ при вашѣ свѣтлость очернилъ и окривиль.

Графъ. И азъ не знаѣ. какъ да мислѣ за това; азъ мислѣ, ако да не е было тѣй, не бы стѣлъ да ми пише.

Волфъ. О милостивый Господине, та ако паднаше въ таквѣзи грѣшвѣ и таквази кротка душа, таквази предобра госпожа и тѣй въспитано лице; то тогана неиа на свѣтъ-тъ нито честность нито вѣрность,

Графъ-тъ. Ами чи какъ бы смѣлъ да ми пише тѣй.

Волфъ. На това не трѣбува да си чудите ни наймалко. — Може да е той самъ си падналъ въ таквѣзи слабость, па като не му излѣзаль планъ-тъ, както е той желазъ, а той тогова, за да си отмъсти, удариль съ бѣдѣ, и по желѣ-тъ на отмъщеніе)то си несправедно ѣ окривиль.

Графъ-тъ. Азъ мислѣ, че Голосъ не бы смѣлъ таквози нѣщо и да помисли, — а камо ли да дрѣзне, ачи после да ми пише, а особенно, дѣто сѣ са подписали много свидѣтели.

Волфъ. Азъ ви и пакъ казваль, че е Голосъ единъ смѣтливецъ и лѣжъ.

Графъ-тъ. А одъ какво побужденіе можете доказа това?

Волфъ. Отъ сѣѣ странѣ, а нарочно, кога единъ слуга, макаръ отъ кой редъ да былъ, на постари-тъ си узизва сѣ, па правилъ неговъ-тъ го-